

BIBLIOTEKA
SHTETIT

BJH-1

A 58

***Fatmir
Alimani***

FILLIM STINE

poezi

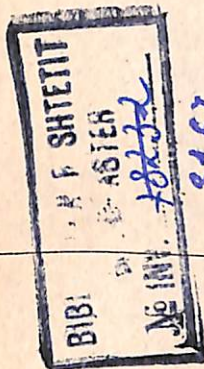
891.8 85-1

81H-1
H 58.

Fatmir
Alimani

FILLIM
STINE

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM» FRASHËRI»

Redaktor

PERIKLI JORGONI

MONTATORËT E UZINËS SË FERROKROMIT

Ç'të shkruaj dora më parë ?
Po gjuha ç'të ligjërojë?

E gdhinë dhe mbrëmë montatorët
që uzina shtatin si përmendore të lartojë.
E gdhinë dhe mbrëmë montatorët.
Ç'të shkruaj dora më parë?
Po gjuha ç'të ligjërojë?

Është pak të shënosh fjalën «heroizëm»,
është pak të thuash «janë heronj»,
është pak t'i quash «brumçeliktë».

Zvarritu, e egra bllokadë!
Çdonjeri prej tyre është dhe top i rëndë,
dhe kala e gjallë.

NJËMBËDHJETË TRËNDAFILË TË BARDHË

Të njëmbëdhjetë ishin sondistë,
të njëmbëdhjetë luanë të maleve ishin,
të njëmbëdhjetë vdekjen e mundën,
të njëmbëdhjetë.

Të njëmbëdhjetë të qeshur, zemërzjarrtë,
të dashur e gojëmjaltë,
të njëmbëdhjetë besnikë e të vendosur,
të njëmbëdhjetë.

Mbrëmjeve shokët në Batër-Martanesh
këndojnë për shokët një këngë:
Njëmbëdhjetë vëllezër të dashur zunë ortekët e borës,
njëmbëdhjetë trëndafilë të bardhë bjeshkave mbinë,
dhe kënga ngriti njëmbëdhjetë male të rëndë.

Të njëmbëdhjetë ishin sondistë,
akoma të gjithë s'e kishin taserën e Partisë,
por të njëmbëdhjetë ishin komunistë,
të njëmbëdhjetë.

NË KSAMIL

Deti i thellë hap tejembanë flatrat e kaltra,
trokun e zemrës së tij vigane kaq pranë e ndiejmë.
Pemët pyesin: Ç'rrugë po nisni, dallgë udhëtare,
filladet ç'ju thonë, ç'ngjyra përbrenda ju shkëlqejnë?

Heshtim dhe ne, aksionistë nga gjithë anët e atdheut,
tek rrëmojmë dheun e mbjellim portokallë e limonë,
të dëgjojmë si bie daullja e dallgëve,
si tromboni i erës ia merr një kënge që tutje gjëmon.

SEKRETARI I PARTISË

E kam takuar sekretarin e Partisë buzë arës,
e kam dëgjuar kuvendin e tij me shokët e bazës,
e njoh shqetësimin e tij për mbirjen e farës,
e njoh rreptësinë e tij për armikun e klasës.

Ai pranë bujqve e punëtorëve në frontin e punës,
me fshatarët mbart bukën e re përmes shiut,
në fushat e blerta a tej në male me malësorët
punon pranë të gjithëve me vrullin e të riut.

Thinjat si serma e bardhë i ndritin në flokë
atij, punëtorit të Partisë, ngarkuar nga mendimi i
klasës,
atij, që dhe për një kokërr gruri shkelur mbi tokë
i dhemb po aq, sa dhe shëndeti i dobët i nënës a i
vajzës.

VALLE E VERIUT

Qeshja e tupanave gjer në qiell,
buzëgazi i çiftelisë ngjall njeriun nga vdekja,
përplasja rrufe e shpatave si në mejdan,
ritmet zjarre ndezin në zemra.

Fluturon një flutur veshur me xhubletë,
sytë e trimave të mahnitur pas saj,
shkojnë e vijnë vajza e djem sup më sup,
hajde mos këndo gjer në agim pastaj.

Dhe malet lëvizin brenda odës
dhe fushat lulëzojnë aty brenda,
të flasë kaq shumë gjuha e valles,
ndodh vetëm kur e lumtur është jeta.

* * *

Të bukur nuk janë vetëm sytë e kaltër,
të bukur s'janë vetëm flokët e verdhë,
bukuria fshihet dhe në pak ajër të pastër,
bukuria çel dhe në gurë dhe në fshatin më të thellë.

Të bukura s'janë kuvendet me lajka,
as fjalët që nga fryn era u kthehet guna.
Të bukura janë duart e ndërtuesve, ku thërrmohet
bllokada,
të bukura janë duart që nderin e gjejnë tek puna!

LOT LUMTURIE

Pranvera erdh. Çelën lulemollët.
Në rresht ngjajnë si nuse të reja
Veshur me fustan të bukur nusërie.

Flladi violinave me ç'ëmbëlsi u bie,
mollët dridhen nga gëzimi e fëshfërijnë.
Petale lulësh e përkla vese bien.

Janë lot gëzimi, lot lumturie!

RRJEDH GËZIMI NË GËZIM

Pikoi zemra në zemër
dhe u bënë një,
djali shtatçetinë,
vajza fytyrëhënë.

Pikoi syri në sy
dhe u bë një yll.
Ç'po ndritka ai
në fshatin e ri!

Bilbili dhe thëllëza
rrinë te qershia,
djali nga Tirana,
vajza nga malësia.

Pikon djersa det
dhe bëhet një kala,
fshatin si qytet
qëndisin ata.

VAJZAT E BREGUT TË DRINIT

Ca plepa ndanë bregut.

Ecën ato, sikur lëviz një tufë zambakësh
nëpër arë.

Ecën ato. Punojnë dhe çelin këngë zemre,
sikur një copë qielli me yje
është ulur në luginë.

Dhe kur ndodh që ato të gëzuara këndojnë,
lumi duket sikur ndal rrjedhën
e plepat harrojnë të fëshfërijnë.

I KAPTOJ SËRISH. . .

Po shkoja në një dasmë, diku thellë,
tej në nëntë malet e Dibrës.
Më thotë një burokrat me habi:
Ç'degdisesh gurëve e rrëpirës!

Mes fshatarëve gëzova dhe këndova
dhe me nusen vetë hoqa valle.
Për gëzimin që ndieva, shokë,
i kaptoj sërish dhe një mijë male.

MIRËMËNGJES, GËZIM!

Unë eci në rrugët e gëzuara
skaj më skaj Shqipërisë,
dhe pemët, dhe gurët dhe gjithçka
gëzojnë prej lumturisë.

Eci. Së bashku me mua merr frymë gëzimi,
siguria e jetës sime të lirë
dhe bukuria e bukurive,
koha jonë që rrit njeriun e ri!

RETROSPEKTIVË

Iku ajo kohë,
kur burrat humbnin kurbeteve,
gratë çirrnin faqet si në vdekje,
dhe nusët me thinja
prisnin burrat të vinin,
që fëmijë të lindnin.

Dhe kur kthehej një plak,
në torbën e vjetër kish sjellë:
një mal me lot,
ca thërrime bukë,
mallin e madh për mëmëdhenë
dhe tre katër ditë jetë.

Natën e tretë, a të katërtën natë
e shtrinin në varr,
nga lotët e nënës mbinte një baladë,
nga vaji i gruas thërrisnin fëmijët e ngratë!

MBRËMJE NË LURË

Një hënë e ëmbël
vesh pishat e gjelbra
me jelekë të verdhë.

Bilbilat thua nër degë ligjërojnë!

Flladi, pemët, njerëzit
të mahnitur
dëgjojnë.

Shtatë liqej zëkumbues diç thonë
diç thonë shtatë sy të kaltër,
sikur zëri i një malsori gjëmon:
Urdhëroni burra, bukë e kripë
dhe zemër të pastër!

Shetisin njerëzit e lumtur.
Një hënë e ëmbël
vesh pishat e gjelbra
me jelekë të verdhë.

HYRJA E PRANVERËS

Kanatat mbylli dimri kokëulur
mbi maja zbardh bora diku akoma,
gjithë zogjtë e bukur
shetisin gjer orëve të vona.

Natyra buzëqesh me nurin e nuses së re
me gaz të blertë ia thotë me kitarë,
në zemrën time s'e di ç'po çel
një zambak apo një dashuri e bardhë?

Qielli si në një shoqëri të mirë
më tund përzemërsisht dorën kaltërore,
dhe unë mendoj sesi koha jonë e madhe
bleron në çdo stinë epokën pranverore.

LULJA E DËBORËS

Godet dritaren shiu
dhe unë rend të të shoh ty.

Zogjtë këndojnë nër degëza
dhe unë rend të të dëgjoj ty.

Shokët ikin pas zemrave të tyre
dhe ti mes borës çel buzëqeshur.

Dhe ti mes borës çel buzëqeshur
si lulja e zemrës.

Unë mëtem të këpus lulen
dhe të shoh tek vjen mes dëborës.

KËNGË DIBRANE

Ti dhe unë, oj cucë
mali edhe fusha bashkë.

Ti dhe liqejtë e Lurës
motra të së bukurës.

Ti dhe unë, oj vetullkurorë
e bëjmë malin fushë të lulzojë!

NGA DITARI I NJË MALSORI

Me gjyshin zbritëm nga bjeshkët
në Tiranë, në vitet shtatëdhjetë,
kur i tregova gjithëka, ai këndoi;
«Tash o bir, i qetë, do të vdes!»

Në mbrëmje në hotel «Arbëria»
ndieja si lëvizte në shtrat i shqetësuar,
dhe ia shihja rrëkerat e kujtimeve,
që në mëndje i vinin pa pushuar.

Kujtimet, në shumë vise e nisnin,
në shumë luftëra e çonin,
tek lëvizte në shtratin me sfungjer,
Naimi e Mici me të bisedonin.

Njohu ai dhembjen e shtypjen në jetë,
pa ushtarët e krajlive, të Duçes e të Hitlerit,
ia dogjën arat e kasollet nëpër netë,
tek rrëmbenin foshnjat prej djepit.

Vetëm në vitet tona plot dritë
ai jetoi, të ëndërruarën, lirinë e vërtetë,
i këndoi zemra për gjithë mrekullitë,
që koha jonë bleroi në jetë.

U bënë vite që ai nuk është më,
ka vite që dergjet nën një lis i vdekur,
po rrudhat e ballit dhe gjuha e syve të tij
nga mendja e zemra s'më janë tretur.

SKËNDERBEUT

Qysh në gji të gjithëve malet na mësuan
që jetën ta kuptonim vetëm me liri.
Le të falej bota nër kisha e tempuj të mykur,
ne luftonim me betimin: pasha dritën, Shqipëri!

Nër shekuj yje lirie patëm shumë
midis tyre ti, Gjergj, ngrihesh si flamur,
dhe nëse të quanin kryetrim e të parin e shpatës,
kjo ndodhi se s'i ktheve kurrizin erërave dhe dallgës!

Ty shqipet ta bënë zemrën kështjellë,
ty shqipet ta bënë dorën vargmal,
ç'mund të bëje i vetëm, o Gjergj,
pa bijtë e tu, pa popullin luftëtar!

Pse ishe shkëmb i patundur në mes shqiptarëve male,
pse ishe ushtar e komandant i një populli zemërzjarr,
ndaj thyheshin rrethimet e përballej lufta,
ndaj qëndronin në këto shkrepa të pamposhtur e
krenarë.

Vjeshtave, vit pas viti, ditë e natë
gjeneralë, vezirë, sulltanë iknin të mundur e të
turpëruar
me dhembjen e disfatës në shpirt
nën gjëmë resh e malesh të egërsuar!

I vetëm një popull me Gjergjin sfidoi perandoritë,
mbrojti nën gjëmime lufte vatrën dhe tokën,
sepse kur është fjala për nderin dhe lirinë
shqiptarit asnjë tufan s'ia ul dot kokën!

SHKATËRRIMI I KËSHTJELLAVE

Bejlerbeu i Rumelisë, në një mijë e tetëqind e
tridhjetë,
pasi organizoi masakrën e udhëheqësve shqiptarë,
sërish s'e ndjeu veten aspak të qetë
dhe mendoi shpejt një masakër të paparë.

Të vriten njerëz përsëri? Jo! Të digjen? Jo, pra!
Ai urdhëroi shkatërrimin e kështjellave shqiptare.
Pamja e tyre — thosh bejlerbeu, më kujton ata,
dhe ndiej sikur më mbërthejnë ca kthetra në varre.

Dhe u sulën mbi kështjellat hijerënda.
Ç'betejë e lavdishme donkishoteske!
Mbi muret përplaseshin gjylet, hobet, shpatat,
krerët u vranë në dredhi, kalatë në përleshje.

Dhe muret gjymtoheshin njëri pas tjetrit,
po frika osmanëve u rritej si ortek i fuqishëm.
Ata në çdo çast shihnin trimat të shfaqeshin
nga çdo gur, të tmerrshëm e të çuditshëm.

Hordhitë pambarim suleshin
mbi kalatë e qëndresës shqiptare,
pa mësuar kurrë se zemrat e popullit
ishin kështjellat për të cilat s'mund të ketë varre.

VDEKJA E TRIMIT

E dëgjuan shtëpitë dhe u lëkundën,
e ndien tërmetet dhe u stepën,
çiftelitë në muret e kullave
zunë të binin vetë.

BALADA E KRISTOFORIDHIT

Njëzet vjet kërrusur
rri përmbi fjalor,
fjalë mbledh në fusha,
në male me borë.

Në shqotë dhe në erë,
në fllad e thëllim,
s'lodhet duke bredhur
udhët pa mbarim.

Popullit ia merr,
popullit ia kthen,
shqipja jonë e ëmbël
ndizet e shpërthen,

aty porsì lule
rritur në lëndinë,
aty porsì yjet
shkrep e vetëtin.

Aty porsì shqotë
shfryn edhe gjëmon,
sikur bregu e deti
egër shungullon!

Dhe tek fjalë shkruan
buzën vë në gaz:
ç'vrull e ç'ëmbëlsi
derdh ajo çdo ças!

Ç'fshikullon e shpon,
ç'zien e oshëtin,
sikur flakë rrufesh
grykash shkrepëtijnë!

Ndaj me ngulm Turqia
e pesë fuqitë,
duan që ta mbysin,
t'ia fshijnë bukuritë!

Ndaj konsuj të huaj
nga pesë fuqitë,
si kusarë e ujqër
kurdisin dredhitë.

Kush ta vjedhë më parë,
Fjalorin t'ia zhdukë,
në bodrum ta mbyllë,
vrimave ta strukë.

Shtatë pash në dhë
ta fusë të gjallë,
do çdo osmanlli
e çdo diplomat!

Dheu ynë lëngon
në mjerim, pa dritë,
por në thellësi
mbledh gjithë stuhitë!

Kot mundohet turku
me thikë e hanxhar,
të zhbijë çka mbjellin
burrat zemërzjarr.

Kot mundohet turku
dhe pesë fuqitë,
këtë dhë s'e mposhtin
lajkat e dredhitë.

Se nga gji i tij
ja ku del Naimi,
ja ku del Isai
edhe Kostandini.

Nga barku i vet
lind trima azganë,
që s'i trembin plumbat
dhe asnjë dushman.

Ndaj dhe Kostandini
dru shet dhe qymyr,
dhe turkut katran
i thotë mynxyrë!

Edhe fjalë mbledh
ngado që kalon,
dhe kur fryn thëllim,
dhe kur shungullon;

dhe kur udhës balta
nxin edhe zë thinjë,
ai çan me qerre
me trastën mbi shpinë,

që t'ia mbledhë fjalët
popullit të vet,
që rron nër kasolle
e lëngon e heq!

Dhe kështu mes punës
ai ballin ngre,
dhe beson se zgjedha
s'do rëndojë gjithnjë,

se ky dhe i tij,
që kaq jetë ka,
në këngë e në valle
s'të bën temenà!

Se ai do ngrihet
dhe do të fitojë,
do t'i shporrë armiqtë,
dhe i lirë do rrojë!

FLETË NGA KOMUNA E PARISIT

Komunës,
    proletarët parisianë,
me gjakun e tyre
    i dhanë nër shekuj lavdi!
Rrokullisen ngjarje
    dhe vite plot zhurmë e gjëmë,
po dielli i Komunës
    shkëlqen plot jetë e bukuri!

U kalbën, u thanë
    kurorat e mbretërve,
Stemat dhe reliket e tyre
    askush më s'i kujton,
por plumbat që gjakosën në rrugët e Parisit

fëmijët
dhe gratë e komunarëve
as Sena,
as zemra e njerëzve
s'i harron.

Qëllonin gratë e oficerëve
me revolverë
nga dritaret e ballkonet,
mbi fëmijët e gratë,
që bartnin trupat e luftëtarëve,
që skuqnin e nxinin
nër hendeqe e udhë.
Dhe qeshnin, oh qeshnin
prostitutat
e fabrikantëve,
e bankierëve,
dritë llampadarësh u binte
në shpatullat e zhveshura
pa dregëz plagësh e rrudhë!
«Kjo është magjepsëse, —
thonin bankierët dhe oficerët, —
ky është sukses
i kohës sonë të madhe e të hekurt,
kjo do të thotë se përkrah nesh,
përkrah ushtrisë së mbretërve

radhitën edhe gratë
e dashnoret tona.

Madje, po ta lypë nevoja,
dhe çupat e fëmijët,
që në këtë orë flenë shtretërve!»

Qeshnin zonjat,
të lyera me pudër e parfum,
qeshnin zonjat
dhe ngrinin lart plot mburrje
pushkët e revolverët,
orkestra luante valse,
kureshtarët mblihdeshin tek dera,
ndërkaq fëmijët e komunarëve
i ngrinte përjashta era
dhe plumbat e pabesë
u nguleshin në brinjë e shpinë!

Borgjezia

hakmerrej dhe këlthiste:
«T'i vrasim fëmijët
dhe gratë e komunarëve,
Kështu do të varrosim revolucionin!
Të vrasim ditët e tyre,
të ardhmen e proletarëve!».

Klasa punëtore e botës
ngryste nga dhembja ballin,
nër greva, përleshje, beteja,
shtrëngonte radhët e grushtet,
në marshimin e madh
për në fitore të reja!

Në gjirin e saj koha mbliidhte
rrebeshe e shqota të reja,
që do të përmbysnin mbretëritë
e borgjezinë gjakpirëse,
do ta rrëzonin nga pushteti!

SEPSE NUK FLENË SYTË E MI...

(Diversioinit ideologjik borgjezo-revizionist)

Ti rrëmon e rrëmon,
hesht e vrenjtësh si dita e dimrit.

Si urithi rrëmon papushim,
kërkon një psherëtimë,
një ankim,
kërkon një kërkesë për kredi
si i mbyturi mes dallgësh
një copë dhogë a dërrasë
për shpëtim.

Unë vigjëloj dhe qesh me ty.
Ti s'mund ta kuptosh se toka ime
s'njeh lot,
se gëzimi është populli im!

Ti je bastard dhe i egër,
të na thyesh ëndërron pa pushim,
të gjesh gjëkundi një plasë e një të çarë
që helmin vdekjeprurës
të vjellësh plot gëzim!

Maskat t'i njoh,
nuk flenë sytë e mi,
kursesi s'duhet të dremitim,
në duam të rrojmë në liri!

E DI SE. ...

(Një proletar përballë pronarit)

Kot më përrallis përditë, përditë,
mbamë vesh, zoti pronar:
Unë e di se me ty mirësitë
mund të vijnë veç në varr.

Të shoh që shkon e vjen paprerë
e djersën time bën grataçielë,
dhe mirë e di se me ty liria
në burg gjithmonë do të ngelë.

T'i mësova lajkat, dredhat, maskat,
ta njoha shpirtin tënd të «mirë»,
ndaj unë e di se ti je gjarpër
ditën, natën e gjer në të gdhirë.

Fëmijët e tu bredhin trupshëndoshë,
biri im vdiq mbrëmë nga uria,
prandaj, që djali tjetër të jetojë,
duhet përmbysur shteti juaj dhe skllavëria!

FATI I XHOLËS MARGARET

(Pamje nga dita e djalit)

Qan dhe dan mbi varr të djalit
me gjyze pale lot,
u lig, u shpirt, u tarr
konfesa e ankandë.

Mësoj si për dënim
në këmbë u xholl u shpirt
të murrësve fshatit prillorë,
dimo këmbanat ndërmim djalit.

Ë ku si merrin mjedë,
ku si këmbanat lloçet?
Po xholla tjetër e liget,
pale e tarrë.

FATI I ZONJËS MARGARET

(Pamje nga bota e dollarit)

Qau dhe qau mbi varr të qenit
me dyzet palë lot,
u lig, u sëmur, u tret
zonjëza e shkretë.

Njësoj si për qenin
në këmbë u ngrit një shtet,
të murrëtyer faleshin priftërinjtë,
binin këmbanat, ndritnin qirinjtë.

E ku s'i morën mjekët,
ku s'i kërkuan ilaçet?
Po zonja fishkej e ligej,
qante e tretej.

Një natë në zi u gdhi shteti.
Vdiq ajo, oh, vdiq Margareti!
Pëshpëritën llafe, dikush shkroi në gazetë:
Malli i qenit vrau zonjën Margaret!

Klithën sensacionet.
Rëndësia u ra fatkeqësive krejt,
përbri fotografisë së saj flisnin gazetat
për skandalin e Uotergejt!

KUPTIMPLOTE

Përpara zyrës së ministrit të punës
(të cilit shtet borgjez s'ka rëndësi),
priste turma e madhe plot durim
për kërkesën e vjetër, për formulimin e ri.

Atë ditë ministri i tha sekretarit
se askënd nuk do të priste,
një punë urgjente-theksoi ministri, e iku.
Tha sekretari: Në ç'hall, thua, shteti ishte?

Vetura fluturonte drejt detyrës urgjente:
Në hotelin me emrin «Ç'kuptim ka nderi»,
priste lozonjarja,
prostitutata Virxhinia Roxheri.

Përpara zyrës së ministrit të punës,
(të cilit shtet borgjez s'ka rëndësi),
mos prit kurrë të zgjidhësh mjerimin, proletar,
atë që mund ta zgjidhësh drejt vetëm vetë ti.

REVOLUCIONARËT

Nën rimbujt e proletarëve,
në bashkëpunim me proletariat,
në luftë me proletariat,
shprehurja e luftës së proletarëve.

Shprehurja e luftës së proletarëve
në bashkëpunim me proletariat,
në luftë me proletariat,
shprehurja e luftës së proletarëve.

Të jafsh e të lypsh mekulishit
me harrsh, fashist e deklarata,
në popujve këshillat-impulsi,
në shprehurja e luftës së proletarëve.

NEOKOLONIALIZËM

Nën ritme tuist e rrokenroll,
në bankete e koktej premtimi,
thithin gjak proletar
shushunjat nga Lindja e Perëndimi.

Shesin helm në tregje ngado
dhe premtojnë ndihma të shumta,
e të qetë tjerrin rrjetën e zezë,
e po u desh shpejt nis edhe lufta.

Të lajnë e të lyejnë mrekuullisht
me lumenj frazash e deklarata,
dhe popujve kështu «miqësisht»
u shkon skllavëria, shtypja, nata.

Dhe tek rrinë pamjeqetë në tryeza
fshehtas djallëzisht CIA diku komploton,
të nesërmen gazetat sensacione botojnë:
«Puç në Persi. Grusht shteti në Singapor!».

Popujt të zgjuar sot 'këtë e kuptojnë
dhe flasin me greva, plumba, përlëshje.
Milionat në Iran Amerikën sfidojnë
e lakun «kredi» çojnë drejt vdekjes.

SI KAM PARË...

S'i kam parë rrugët e tua, Iran,
por kam ecur bashkë me demonstruesit,
dhe kemi thirrur së bashku pa të lutura:
Jashtë superfuqitë! Poshtë mashtruesit!

Dhe zoti Xhimi Karter, dhe zoti Brezhnjev,
që të dy janë shqetësuar, kanë temperaturë,
Nga se u vjen? — mos pyetni më kot,
asnjë mjek s'mund ta gjejë përse ndihen të sëmurë.

E keqja s'u vjen nga oreksi,
ethet ua sjell nafta e gazi i prerë, qyteti Tabas,
një popull i tërë që dërrmon zinxhirët e tyre,
revolucionin që shekulli ynë i shqetësuar mbi vete
mbart.

KËNGË NEGRE

Pse jam i zi, vuaj,
dhe shoku im i bardhë vuan.

S'është fjala te ngjyra,
gjithçka është keq këtu,
botës po s'iu ndërrua fytyra...

Pse jam i zi, vuaj.
Jeta ime
simbol i antidemokracisë sate,
Amerikë e neveritshme dhe plakë!

DY URDHËRA TË GESTAPOS NË LUFTËN E DYTË

1.

(Në fillim të luftës)

«Urdhërojmë,
që askush të mos ketë fytyrë të trishtuar,
sepse çdokush duhet të ketë fytyrë të gëzuar,
me çdo kusht, shpejt, urgjent!

Në mos, kushdo qoftë
menjëherë të vihet në arrest,
gjersa të mësohet të mënjanojë trishtimin rebel
nga koka e tij mendimetruar,
që më në fund edhe ai të kuptojë me themel
që të jesh i trishtuar, është rreptësisht e ndaluar!».

2.

(Në mbarim të luftës)

«Urdhërojmë,
që askush të mos ketë fytyrë të gëzuar,
sepse çdokush duhet të ketë fytyrë të trishtuar,
me çdo kusht, shpejt, urgjent!
Në mos, çdokush qoftë
menjëherë të vihet në arrest,
gjersa të mësohet të mënjanojë gëzimin rebel
nga koka e tij mendimetrazuar,
që më në fund edhe ai të kuptojë me themel
që të jesh i gëzuar, është rreptësisht e ndaluar!»

3.

Që kësisoj urdhërash,
më kurrë të mos nënshkruajnë qentë:
Popuj, jini vigjilentë!

AVAZI I NJË GJYQI

*(Fshatari kilian Mitero hodhi në gjyq
tre policë, se i kishin çnderuar të bijën)*

Nga shtypi

Pesëmbëdhjetë vjet nëpër gjykata,
pacia e tij në shqyrtim serioz,
shkonin ditë, vinte sërish nata,
pacia e tij në shqyrtim serioz.

U tret, i vdiq gruaja dhe fëmijët,
pacia e tij në shqyrtim serioz,
vdiq dhe vetë dhe ende gjykata
padinë e tij e merr në shqyrtim serioz.

Vazhdoi debati edhe pesë vjetë
A mund të dënohen policët?!
Në fund kryetari dha vendimin:
Të shpallen të pafajshëm policët!

LETRA E NJË MILITANTI NGA BRAZILI

Më kanë torturuar shumë,
gjer atje ku s'tregohet dot,
disa me grushta e shkelma,
të tjerët me lajka e me lot!

Dhe supës helm m'i hodhën,
edhe ma dhanë ta pi,
disa të egër si banditë,
të tjerët me djallëzi,

Nuk mundën të më thyejnë,
por sot fytyra m'u nxi.
Nga plagët e rënda në burg
një shok i vdekur u shtri!

Pikëllim i zi s'më mbërtheu,
si burrë në këmbë qëndroj.
Ata vazhdojnë me tortura,
unë me përçmim e tallje i vështroj!

Mundet të vdes ndonjë ditë,
nga ata gjithçka mund të pritët,
por dhe i vdekur mes jush,
do të vij, o shokë, kur bota të ndritët!

Vërej si xhelati shan e ulërin
i çmendur nga lodhja, nga ky qëndrim
krenar.

Mirë e di se vetëm nga lufta e popujve
do të shkrepë mbi dhé agimi rrezuar!

MARSHI I REVOLUCIONIT

Sa dredhira mbi ty ngritën,
gjëmimtari ynë i madh,
herë me plumba e me helme,
herë me vila e me temjan.

Nuk t'u ndanë këmba këmbës,
shekujve të historisë,
mercenarë e menshevikë,
llumi sterr i njerëzisë!

Edhe bijtë e tu në plumba
shesheve t'i pushkatuan,
po ku binte pikë e gjakut
qindra yje vezulluan!

Dhe nën dritë vetëtimash,
nëpër erë e suferinë,
ata ecnin nën gjëmime,
t'i sillnin tokës lirinë!

Ty as helmi s'të moleps,
ty as burgu nuk të tremb,
ti marshon në ball' të kohës
si tufan që zjarre ndjell!

Dhe rrufetë kap me dorë,
shkel mbi kurthe e dredhira,
edhe bijtë ngado mes flakësh
grish për ditë më të mira.

Dhe i hedh nëpër beteja,
dhe i hedh përmbi pusira,
dridhet botë e kapitalit,
shemben burgje e zinxhira!

PASQYRA E LËNDËS

Montatorët e uzinës së ferrokromit	3
Njëmbëdhjetë trëndafilë të bardhë	4
Në Ksamil	6
Sekretari i Partisë	7
Valle e veriut	8
Të bukur	9
Lot lumturie	10
Rrjedh gëzimi në gëzim	11
Vajzat e bregut të Drinit	13
I kaptoj sërish	14
Mirëmëngjes, gëzim!	15
Retrospektivë	16
Mbrëmje në Lurë	17
Hyrja e pranverës	19
Lulja e dëborës	20
Këngë dibrane	21
Nga ditari i një malësori	22
Skënderbeut	24

Shkatërrimi i kështjellave	26
Vdekja e trimit	28
Balada e Kristoforidhit	29
Fletë nga Komuna e Parisit	34
Sepse nuk flenë sytë e mi	38
E di se	40
Fati i zonjës Margaret	42
Kuptimplote	44
Neokolonializëm	46
S'i kam parë	48
Këngë negre	49
Dy urdhëra të gestapos në Luftën e Dytë	50
Avazi i një gjyqi	52
Letra e një militanti nga Brazili	54
Marshi i Revolucionit	56

Alimani, F.

Fillimi i një stine. Poezi. (Red.
P. Jorgoni), T., «Naim Frashëri»,
1980.

60 f.

(B.m.) dhe

(B.v.) : 891.93-1

A 58

Tirazhi. 1000 kopje   Format 70x100/32   Stash: 2204-79

KOMBINATI POLIGRAFIK Shtypshkronja e Re

Tiranë, 1980